

ΜΘ 17,1-8

‘Η Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος

Τέσσερις ἀπλοί στρατιῶτες φορώντας τὶς χλαῖνες τους (=στρωτικό πανωφόρι) ἀνεβαίνουν σ’ ἓνα βουνό γιὰ κάποια ἀποστολή. Στὸν δρόμο κουβεντιάζουν φιλικὰ, συζητοῦν τὶς δυσκολίες τους, δίνει ὁ ἓνας κουράγιο στὸν ἄλλον. Μόλις φτάνουν στὴν κορφή, κάθονται νὰ ξεκουραστοῦν. Σέ μιά στιγμή, ὁ ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς ξεκουμπώνει μερικά ἀπὸ τὰ κουμπιά τῆς χλαίνης του. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τὸν κοιτοῦν κατάπληκτοι. Ὁ συστρατιώτης τους εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν ἀπλή χλαίνη τὰ διάσημα τοῦ στρατηγοῦ! Καταλαβαίνετε τὴν ἐκπληξη καὶ τὸν θαυμασμό τους, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀνάμεσά τους ἔχουν τὸν ἴδιο τὸν στρατηγό!

Θαυμασμός ἀσύγκριτα μεγαλύτερος καὶ **δέος** κατέλαβε **τρεῖς μαθητές** τοῦ Χριστοῦ, ὅταν πάνω **σ’ ἓνα βουνό** διαπίστωσαν ποῖόν εἶχαν τόσο καιρό ἀνάμεσά τους. Τούς φανέρωσε ὁ Χριστός μας ὅτι δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ Θεός. **Τούς ἔδειξε λίγη ἀπὸ τὴ θεϊκή Του δόξα!**

Τὸ γεγονός αὐτό -τῆ **Μεταμόρφωση τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ**, ὅπως ὀνομάζεται (*δείχνουμε τὴν ἀντίστοιχη εἰκόνα ἀπὸ τὸ βιβλίο μὲ τὸ Δωδεκάορτο, βλ. ἐποπικὸ ὑλικό 23ου Μαθήματος*)- γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κάθε χρόνο στὶς **6 Αὐγούστου**.

Πῆρε ὁ Χριστός τούς τρεῖς μαθητές, τόν **Πέτρο**, τόν **Ἰάκωβο** καί τόν **Ἰωάννη**, καί ἀνέβηκαν μαζί στό βουνό γιά νά προσευχηθοῦν (κατά τή διήγηση κρατοῦμε τήν εἰκόνα τῆς *Μεταμόρφωσης καί δείχνουμε σιά παιδιά ὅ,τι τούς διηγοῦμαστε*). Κι **ἐνῶ προσεύχονταν**, τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε διαφορετικό, ὅλο φῶς! Ἔλαμπε **σάν τόν ἥλιο!** Τά ρούχα Του ἐπίσης φωτεινά, ἀστραφτερά, λευκά **σάν τό χιόνι!** Θαμπώθηκαν οἱ τρεῖς μαθητές! Μέχρι πρίν ἔβλεπαν τόν Χριστό ἀνάμεσά τους σάν ἕναν ἀπλό ἄνθρωπο. Τώρα, πόση δόξα ἀντικρίζουν τά μάτια τους! Ὁ Χριστός **ἄφησε νά φανεῖ λίγο ἡ θεότητά Του**, πού **κρυβόταν κάτω ἀπό τήν ἀνθρώπινη φύση Του**.

Κι ἐνῶ κοιτοῦσαν θαμπωμένοι οἱ μαθητές τόν Χριστό, ἐμφανίζονται δύο ἄνδρες. Ἦταν ὁ **Μωυσῆς** καί ὁ **Ἡλίας**, πού ἄρχισαν νά συνομιλοῦν μαζί μέ τόν Χριστό. Τό θέμα τῆς συζήτησής τους ἦταν τά γεγονότα πού θά ἐκτυλίσσονταν σέ λίγες μέρες σιά Ἱεροσόλυμα: **ἡ σταυρική θυσία καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ**.

Οἱ μαθητές παρακολουθοῦν. Βρίσκονται πλέον κι αὐτοί σέ μιά ὑπερφυσική πραγματικότητα. Ἀπολαμβάνουν τή δόξα τ' οὐρανοῦ! Βλέπουν κι ἀκοῦν τόν Χριστό καί τούς Ἁγίους Του! **Νιώθουν τόσο εὐτυχισμένοι! Ἄς μὴν τελειώσει ποτέ αὐτό πού ζοῦν!**

Ἡ συζήτηση ὅμως σταμάτησε καί οἱ δύο προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄρχισαν ν' ἀπομακρύνονται. Αὐθόρμητα τότε ὁ Πέτρος λέει στόν Χριστό: **«Διδάσκαλε, εἶναι τόσο ὠραῖα νά μείνουμε ἐδῶ! Νά κάνουμε τρεῖς σκηνές: μία γιά Σένα καί μία γιά τόν Μωυσῆ καί μία γιά τόν Ἡλία!»**. Τί ἐννοοῦσε ὁ Πέτρος; Νά μὴν ξαναγυρίσουν πιά κοντά στούς ἄλλους μαθητές; Νά μείνουν γιά πάντα ἐκεῖ στό βουνό καί νά 'ναι μαζί τους καί ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας; Καί γιατί νά κάνουν μόνο τρεῖς σκηνές; Οἱ μαθητές ποῦ θά μένουν;

Δέν ἤξερε ὁ Πέτρος τί ἀκριβῶς ἔλεγε. Ἕνα μόνο ἤξερε, ὅτι δέν ἤθελε νά τελειώσει ἡ εὐτυχία πού ζοῦσε! Ἕνα μόνο Τόν ἐνδιέφερε, νά μὴ χάσει τή γλυκιά συντροφιά τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀγίων Του!

Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε ὁ Πέτρος, ἐμφανίστηκε μία **νεφέλη**, ἕνα

μεγάλο σύννεφο. Ἡ νεφέλη ἦταν ἓνα σημάδι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Φοβήθηκαν οἱ μαθητές, τούς κατέλαβε δέος, καθώς τούς ἐπισκίασε ἡ νεφέλη.

Κι ἔπειτα, μέσα ἀπό τή νεφέλη ἀκούστηκε μιά φωνή: **«Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· Αὐτόν νά ὑπακούτε!»**. Ἦταν ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Στό ὅρος τῆς Μεταμορφώσεως ἐμφανίζονται καί **τά τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδας**. Ὅπως ἄλλοτε στή Βάπτισι τοῦ Χριστοῦ φανερώθηκε ἡ Ἁγία Τριάδα -ἀκούστηκε καί τότε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὁ Υἱός βαπτίστηκε καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο κατέβηκε μέ τή μορφή περιστεριοῦ-, ἔτσι καί στό γεγονός τῆς Μεταμόρφωσης: Ὁ Πατέρας ἀκούγεται στή φωνή πού ἀντηχεῖ, ὁ Υἱός ἀποκαλύπεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού λάμπει ἀπό θεϊκή δόξα καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐμφανίζεται μέ τή νεφέλη.

«Σηκωθεῖτε, μή φοβάστε!», ἐνθαρρύνει ὁ Χριστός τούς μαθητές Του, πού εἶχαν πέσει καταγῆς ἀπό τόν φόβο τους. Ἀνασηκώνονται ἐκεῖνοι, κοιτοῦν καί δέν βλέπουν κανέναν ἄλλον παρά μόνο τόν Ἰησοῦ, δίχως τό μεγαλεῖο τῆς θεϊκῆς Του δόξας.

Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα νά κατεβοῦν πιά ἀπό τό ὅρος τῆς Μεταμορφώσεως. Στόν δρόμο ὁ Χριστός τούς δίνει αὐστηρή ἐντολή: «Σέ κανέναν νά μήν πεῖτε τίποτε ἀπ' ὅσα εἶδατε μέχρι τήν ἀνάστασή μου!». Ποιός θά μπορούσε, ἐξάλλου, νά τούς πιστέψει; Ποιός θά μπορούσε νά φανταστεῖ τί ἀκριβῶς ἔζησαν; Δέν εἶχαν κι αὐτοί λόγια νά τό περιγράψουν. Μετά τήν ἀνάστασι ὅμως, ὅταν θά γινόταν πλέον φανερό ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλά καί Θεός, τότε θά μπορούσαν νά μιλήσουν καί γι' αὐτό τό συγκλονιστικό γεγονός τῆς Μεταμόρφωσης Του πάνω στό βουνό.

Πραγματικά, οἱ τρεῖς μαθητές δέν εἶπαν σέ κανέναν τίποτε. Κράτησαν μόνο μέσ στήν καρδιά τους ἀξέχαστη τήν εὐτυχία πού ἔζησαν καί πού δέν θά ἔθελαν νά τελειώσει ποτέ!

Μόνο στόν παράδεισο θά εἶναι ἀτέλειωτη ἡ εὐτυχία, γιατί ἐκεῖ

θά είμαστε συνεχώς μαζί με τόν Χριστό καί τούς άγίους Του! Κι άπ' αυτή τή ζωή, βέβαια, μᾶς χαρίζει ό Χριστός τή χαρά νά Τόν νιώθουμε κοντά μας, ιδιαίτερα κάποιες στιγμές: όταν κάνουμε τήν προσευχή μας, κάθε φορά πού άκούμε τά λόγια Του μέσα άπό τήν Άγία Γραφή, όταν είμαστε όλα τά παιδιά Του μαζί έδω στό Κατηχητικό ή στήν Κατασκήνωση, ιδιαίτερα μέσα στόν ναό τήν ώρα τής Θείας Λειτουργίας, καί μάλιστα όταν κοινωνούμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του καί Τόν παίρνουμε μέσα μας! Ζοῦμε τότε άγιες χαρές, πού δέν θέλουμε νά τελειώσουν! Μᾶς περιμένει, ώστόσο, άκόμη μεγαλύτερη χαρά, άτέλειωτη καί τέλεια, στόν παράδεισο!

Άς τό άκούσει γῆ κι οὐρανός
πώς άρχηγός μου εἶναι ό Χριστός.
Τῆς Μεταμόρφωσης παίρνω τό φῶς
καί τό φωνάζω: Εἶναι Θεός!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Έγχρωμη εἰκόνα.
2. Άπολυτίκιο.
3. Παιχνίδι.